

Kasıklarının Periyodik Tanrıları

– Tolga Baş · 02 Ekim 2013

---

yağmura kulaklarını tıkayan bir gece
dallara acıyorum
mektupların içimde yarattığı boşluğa
galiba ben geçmişî değil
en çok inancımı öldürmüşüm
yani tüm intikamım
et parçaları koparmış vücudumdan
sadece parmaklarım kaldı
sadece dokunduklarım
bir de karanlık koridor
hususî karanlık koridor

hani yemin etsem
önce ben inanmayacağım
ve onlar yaşayacaklar

şimdi acı çektiğim düşünülebilir
bir opera salonunda tek başına kalmış
kalın bir yankı gibi
ya da bir pazar günü travestisinin
mesai sondajında yalnızlaştığımı defalarca
o sevişirken diyemediğim aşk kışlarında
o sevişirken diyemediğim kar taneleriyken
sadece çürüyorum
sadece ve defalarca , anlatılan bu muydu?

gün batımlarında gürleyen gök
usulca soyunan bir kadın
meme uçları daha önce de pembeydi
belki de deniz koyu gri
o hep çıplaktı
vapurlar ise sadece tıkabasa intihar düşüncesi

yere uzandım
sırtımda toprağı , yüzümde

burnumda , kulaklarımda toprağı romanından bir sayfa
ne kadar gerçeğe yakınsam, sana da o kadar
belki de bir saniye
otobüs durağı ve defnedilmeyi bekleyen defneler
çekirdek kabukları belki de
kör ,sağır, dilsiz bir adres cinayeti
ve o hep son otobüs sonrası
odanın içi ya da
ne fark eder ki , yere uzandım

sızma beklentisi içinde sarhoşum
kasıklarının periyodik tanrıları diyorum içimdeki nefrete
tanımıyorum çünkü ,
tanıyamamışım bu kinsel dönüşümü
beş dakika önce Suriye sokaklarındaydım
patlak bir kanalizasyonun hikâyesini dinliyordum
yalnızlar ise hep koridorun gidemediğim köşesiydi
ve gitgide parlayan korkularım
her zaman bir lunaparkı öldürüyorum piyano tuşlarında
dudakların ise o hiç çalmadığım atlıkarınca

yağmur da bana acıyordur şu an
bu kadar aldandığım için
senin kaçınıcı sayfa da olduğunun ise bir önemi yok
camlara dokundukça izi kalıyor parmaklarımın...